

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

02 martie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, în următoarea componență:

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Cobzac Elena

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Guzun Ion

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către avocatul Panțîru Victor în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2020, în cauza penală privindu-l pe

Moisei Ion Xxxxx, născut la xxxxx, originar din s. Xxxxx r-l Xxxxx, domiciliat mun. Xxxxx, str. Xxxxx ap. xx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 21.08.2017 - 17.12.2019

2. instanța de apel: 03.02.2020 – 28.09.2020

3. instanța de recurs: 11.12.2020 – 02.03.2021

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 17 decembrie 2019, Moisei Ion Xxxxx, învinuit în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, a fost achitat, pe motiv că nu s-a constata existența faptei infracțiunii.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Cuceruc Anatolie împotriva lui Moisei Ion cu privire la încasarea prejudiciului material și moral, s-a respins în legătură cu soluția adoptată de instanță, în temeiul art. 387 alin. (2) pct. 1) din Codul de procedură penală.

2. Prin sentința nominalizată prima instanță a reținut că, potrivit rechizitoriului, Moisei I. este învinuit de faptul că, la data de 23.09.2016, în perioada de timp 17:10-17:30, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, a pătruns în subsolul casei de locuit situate pe str. Independenței 32 B, mun. Chișinău, de unde pe ascuns a sustras o cameră de luat vederi în valoare de 1400 lei, după care cu bunurile sustrase a părăsit locul comiterii infracțiunii, însușind bunul, prin ce i-a cauzat părții vătămate Cuceruc Anatolie o pagubă materială în proporții considerabile.

Astfel, lui Moisei Ion i se impută că, prin acțiunile sale intenționate a săvârșit furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în alt loc pentru depozitare, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către:

3.1 Procuror, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Moisei I. să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, la amendă în mărime de 700 unități convenționale.

În motivarea cererii de apel, indicat că:

- instanța de fond nu a apreciat corespunzător probele și astfel a pronunțat o sentință de achitare;

- vinovăția inculpatului se probează prin declarațiile părții vătămate, a martorilor Malic Vasile, Țurcan Elena, procesului verbal de cercetare la fața locului, ordonanța și procesul verbal de ridicare din 22.09.2016, plicul cu DVD, procesul verbal de examinare a obiectului din 21.04.2017, planșa ilustrativă;

- fișierul (1) are o durată de 9 min 37 sec., în colțul drept în partea de sus a fișierului video se observă data și ora, care la momentul dat este 2016-09-14 ora 17:11:14. La ora menționată se observă o persoană de gen masculin îmbrăcată în sortți și maiou cu linii orizontale de culoare alb și negru, având o pungă în mână, care se află într-o încăpere fără iluminare cu o lanternă în cealaltă mână, ulterior se observă că persoana de gen masculin analizează încăperea și ulterior pleacă. De la 2016-09-14 ora 17:12:04 pînă la 2016-09-14 ora 17:16:30 informația video nu prezintă interes pentru cauza penală din motiv că fundalul este de culoare negru. La 2016-09-14 ora 17:16:32 se observă că în încăpere fără iluminare a apărut iarăși persoana de gen masculin care privește și analizează niște țevi, apoi cu lanterna iluminează spre locul unde se înregistrează video, la 2016-09-14 ora 17:16:45, se apropie și introduce mina în locul unde se înregistrează video, și din acel moment, înregistrarea video se întrerupe;

- anume în acel moment inculpatul Moisei I., a deconectat camera de înregistrare, fiind evidente acțiunile acestuia, de manipulare asupra camerei de înregistrare video;

- consideră dovedită integral vina inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate, prin probele pertinente și concludente cercetate în ședința de judecată, însă acestea nu au fost apreciate la justa lor valoare în coroborare cu celelalte probe;

3.2 Partea vătămată Anatolie Cuceruc, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Moisei Ion să fie recunoscut vinovat și condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute la art. 186 alin. (2) lit. c), d) din Codul penal, cu admiterea integrală a acțiunii civile.

În motivarea cererii de apel, a indicat că:

- vinovăția inculpatului Moisei I. se demonstrează prin probele administrate la cauza penală, precum și prin declarațiile părții vătămate și a martorilor;

- însăși depozițiile părții vătămate coroborează cu declarațiile martorilor din care rezultă vinovăția inculpatului;

- conform declarațiilor lui Moisei I., el recunoaște că a fost anume el în subsol, rezultând că anume el, la 2016-09-14 ora 17:16:45, când a observat camera ascunsă de luare a vederilor, pentru a nu fi demascat, se apropie și introduce mâna în locul unde se înregistrează video, și din acel moment, înregistrarea video se întrerupe, a rupt, deteriorat înregistrarea și a sustras camera video;

- conform declarațiilor lui Moisei I., el neaga doar faptul că, la 2016-09-14 ora 17:16:45, el s-ar fi apropiat și introdus mâna în locul unde se înregistrează video, aceasta acțiune a lui este incontestabil probată și demonstrează, dincolo de orice dubiu, faptul sustragerii camerei video, și deconectării ei de la sistemul de înregistrare;

- Moisei Ion spune minciuni în ceea ce privește ca la data de 23 septembrie 2016 s-ar fi "deconectat lumina în subsol", acesta afirmație fiind falsă, contravine circumstanțelor faptei;

- instanța de fond nu a făcut nici o minimă analiză a situației de fapt și a probatoriului, inclusiv sub aspectul acestor falsuri evident invocate de către inculpat, care nu coroborează în ansamblul de probe, deopotrivă contravin și unor teorii și legi ale fizicii;

- instanța nu a asigurat procesul infirmării acuzației de fapt și de drept, demonstrate în materie penală, or este evident că ne recunoașterea vinovăției de către inculpat nu echivalează cu achitarea acestuia, de vreme ce, în cursul judecării cauzei, au fost prezentate probe în sprijinul învinuirii, care dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2020, a fost admis, apelul procurorului și apelul părții vătămate, fiind casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, după cum urmează: Moisei I. a fost recunoscut vinovat vinovat și condamnat în baza art. 186 alin.(2) lit. d) Cod penal, la amendă în mărime de 700 unități convenționale, ceea ce constituie suma de 14000 (paisprezece mii) lei. A fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Anatolie Cuceruc și încasat din contul lui Moisei Ion în beneficiul lui Anatolie Cuceruc, prejudiciul material în mărime de 1400 (o mie patru sute) lei, în rest acțiunea civilă a fost respinsă.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel analizând și apreciind probele, în strictă conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, conform cărora, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, a constatat că, Moisei I., la data de 23.09.2016, în perioada de timp 17:10-17:30, urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, în subsolul casei de locuit situate pe str. Xxxxx, mun. Xxxxx, unde avea acces, pe ascuns a sustras o cameră de luat vederi în valoare de 1400 lei, după care cu bunurile sustrase a părăsit locul comiterii infracțiunii, însușind bunul, prin

ce i-a cauzat părții vătămate Cuceruc Anatolie o pagubă materială în proporții considerabile.

Astfel, instanța de apel a constatat că, Moisei Ion, prin acțiunile sale intenționate a săvârșit furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, adică infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) din Codul penal

Subsecvent, instanța de apel a considerat, că instanța de fond, la pronunțarea sentinței, eronat a apreciat probele, fără a ține seama de cerințele art. 101 Cod de procedură penală, în așa mod a ajuns la concluzia greșită de a-l achita pe Moisei Ion, pe acuzarea de comitere a infracțiunii stabilite de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal.

Astfel, deși inculpatul nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate lui, culpa acestuia se confirmă prin declarațiile părții vătămate Cuceruc Anatolie, martorului Țurcan Elena, Malic Vasile și prin sistemul de acte și documente acumulate și administrate în cadrul urmăririi penale cum ar fi, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 22.09.2016; ordonanța și procesul-verbal de ridicare din 22.09.2016; plic cu un disc DVD pe care este inscripția „Xxxxx subsol” foto-video; procesul-verbal de examinare a obiectului din 21.04.2017 (trei fișiere video cu denumirea (1)_01 _H_092016171115 2, (2) 01_H_0920161711 15, (3) 01_H_092016171328); ordonanța de recunoaștere ca corp delict și anexare la cauza penală.

Instanța de apel, analizând și apreciind sistemul de acte și documente acumulate și administrate în cadrul urmăririi penale prin prisma prevederilor art. 101 din Codul de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței și utilității lor, le-a apreciat ca fiind dobândite cu respectarea normelor de procedură, fiind pertinente, concludente și utile, ce coroborează între ele, dar și cu declarațiile părții vătămate, a martorilor audiați, care fiind cumulate combat declarațiile inculpatului și indică că Moisei Ion a comis infracțiunea prevăzută de art.186 alin.(2) lit. d) din Codul penal, furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.

În continuare, instanța de apel a stabilit că soluția adoptată de instanța de fond este pripită, or instanța nu a apreciat corespunzător probele din dosar.

Instanța de apel a indicat, că concluzia de vinovăție a inculpatului, este confirmată prin declarațiile părții vătămate și a martorilor ce au indicat că, inculpatul avea acces în subsolul respectiv, anterior a comis și alte fapte prejudiciabile, mai mult, partea vătămată a confirmat că, pînă la sustragerea camerei de luat vederi a stabilit că, anume Moisei Ion se primbla prin încăperea cu lanterna, mai mult, martorii au precizat că camerele de luat vederi au fost instalate anume din motivul că inculpatul este o persoană problematică.

La acest capitol, instanța de apel nu a aputut reține indiciul calificativ prevăzut la art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal, incriminat prin rechizitoriu inculpatului, or probele anexate la dosar, analizate și apreciate de instanța de apel relevă că, inculpat avea chei de la subsolul în speță, avea acces la spațiul unde

erau instalate camerele video.

Totodată, probele administrate dovedesc pe deplin vinovăția inculpatului Moisei I., precum și prezența elementelor infracțiunii de furt, în acțiunile acestuia, inclusiv prin procesul-verbal de examinare a obiectului din 21.04.2017, (trei fișiere video cu denumirea (1)_01_H_092016171115 2, (2)_01_H_092016171115, (3)_01_H_092016171328) Fișierul (1) are o durată de 9 min 37 sec. În colțul drept în partea de sus a fișierului video se observă data și ora, care la momentul dat este 2016-09-14 ora 11:14. La ora menționată se observă o persoană de gen masculin îmbrăcată în sorti și maiou cu linii orizontale de culoare alb și negru avînd o pungă în mîină, care se află într-o încăpere fără iluminare cu o lanternă în cealaltă mîină, ulterior se observă că persoana de gen masculin analizează încăperea și ulterior pleacă. De la 2016-09-14 ora 17:12:04 pînă la 2016-09-14 ora 17:16:30 informația video nu prezintă interes pentru cauza penală din motiv că fundalul este de culoare negru. La 2016-09-14 ora 17:16:32, se observă că în încăpere fără iluminare a apărut iarăși persoana de gen masculin care privește și analizează niște țevi, apoi cu lanterna iluminează spre locul unde se înregistrează video, la 2016-09-14 ora 17:16:45, se apropie și introduce mina în locul unde se înregistrează video, și din acel moment, înregistrarea video se întrerupe.

Prin urmare, instanța de apel a dedus că, anume în acel moment inculpatul Moisei I., a deconectat camera de înregistrare, fiind evidente acțiunile acestuia, de manipulare asupra camerei de înregistrare video.

Astfel, instanța de apel a stabilit, ca fiind dovedită integral vina inculpatului în comiterea infracțiunii de furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, prin probele pertinente și concludente cercetate în ședința instanței de apel.

La numirea tipului și măsurii de pedeapsă inculpatului Moisei Ion, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. art. 6, 7, 61, 75 - 78 Cod penal și le-a aplicat corespunzător.

La caz, privind gravitatea infracțiunii săvârșite, conform art.16 Cod penal instanța de apel a reținut că, infracțiunea săvârșită, în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave.

Consecvent, instanța de apel a indicat, că în conformitate cu prevederile art. 76 din Codul penal, ca circumstanțe atenuante în privința inculpatului Moisei Ion, adică împrejurări care reflectă stări, calități sau situații legate de infracțiune sau de infractor, care atenuază răspunderea penală, de către instanță a fost stabilită - nu au fost stabilite. În continuare, circumstanțe agravante, prevăzute de art. 77 din Codul penal, în privința inculpatului Moisei Ion nu au fost identificate.

La fel, instanța de apel a stabilit că, inculpatul la evidența medicului narcolog sau psihiatru nu se află.

Totodată, instanța de apel a reținut că, potrivit art. 186 alin. (2) lit. d) din Codul penal, în vigoare la momentul comiterii infracțiunii, fapta predeceabilă se pedepsește cu amendă în mărime de la 650 la 1350 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 de ore, sau cu

închisoare de pînă la 4 ani.

La caz, instanța de apel a ținut cont de circumstanțele reale și personale ale inculpatului, de faptul că, la evidența medicului narcolog nu se află, de lipsa circumstanțelor atenuante și agravante, de comportamentul inculpatului consideră că corectarea și reeducarea acestuia este posibilă prin aplicarea în privința acestuia a pedepsei sub formă de amendă în mărime de 700 unități convenționale.

În altă ordine de idei, instanța de apel a reținut, că partea vătămată Cuceruc Anatolie a înaintat acțiune civilă împotriva lui Moisei Ion cu privire la încasarea prejudiciului material și moral, solicitând încasarea din contul inculpatului a prejudiciului material în mărime de 13253 lei și a prejudiciului moral în mărime de 50000 lei.

Instanța de apel a satisfăcut cerința părții vătămate doar în partea încasării daunei materiale în cuantum de 1400 lei, or probele apreciate și analizate de instanța de apel indică indubitabil că inculpatul a sustras camera de luat vederi, costul căreia este de 14000 lei. În rest, pretențiile părții vătămate în partea ce vizează compensarea daunei materiale pentru camerele de luat vederi distruse, dar și compensarea prejudiciului moral, nu pot fi reținute ca întemeiate.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Panțîru V. în numele inculpatului, care solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului invocă:

- instanța de apel a omis să se pronunțe asupra acestor chestiuni: în primul rând, nu este clar dacă fapta pentru care Ion Moisei a fost condamnat, a avut loc în genere, or, din toate materiale cauzei penale nu poate fi identificat care este obiectul material ce a fost sustras. Indicarea la general a faptului sustragerii unei camere de luat vederi, nu poate sta la baza învinuirii formulate, și în definitiv al condamnării inculpatului. Organul de urmărire penală urma în mod concret să stabilească ce fel de cameră a fost sustrasă, cu indicarea tuturor caracteristicilor tehnice. În caz contrar, cum se explică faptul că, Ion Moisei a fost învinuit și condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, dacă nu există nici un mijloc de probă din care să rezulte care este valoarea bunului sustras. Reținerea în mod formal a circumstanței agravante - cu cauzarea de daune în proporții considerabile, este contrar principiului legalității incriminării, or, potrivit art. 126 alin. (2) din Codul penal, caracterul considerabil sau esențial al daunei cauzate se stabilește luându-se în considerare valoarea, cantitatea și însemnătatea bunurilor pentru victimă, starea materială și venitul acesteia, existența persoanelor întreținute, alte circumstanțe care influențează esențial asupra stării materiale a victimei, iar în cazul prejudicierii drepturilor și intereselor ocrotite de lege - gradul lezării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului;

- aceste elemente nu au fost probate în nici un fel. Cu același succes, pretinsa parte vătămată putea să indice că, bunul presupus sustras - camera de luat vederi - costă 1.000.000,00 lei;

- instanța de apel a pus la baza condamnării doar probe indirecte. Nu există nici o probă directă, din care ar rezulta că, anume Ion Moisei a sustras pretinsa cameră de luat vederi. Din toți martorii audiați, nici un martor nu a relatat în mod expres că, l-a văzut pe Ion Moisei sustrăgând ceva din subsolul casei. Declarațiile acestor martori, cât și a părții vătămate urmau a fi apreciate critic, or, recurentul se află în relații ostile cu ei, fapt confirmat de însăși martori;

- aprecierea înregistrării video la care instanța de apel face trimitere în decizie din care rezultă că, la 14.09.2016, ora 17:16:32 se observă că, în încăperea fără iluminare a apărut iarăși persoana de gen masculin care privește și analizează niște țevi, apoi cu lanterna iluminează spre locul unde se înregistrează video, la 2016-09-14 ora 17:16:45, se apropie și introduce mâna în locul unde se înregistrează video, și din acel moment, înregistrarea video se întrerupe, este doar o presupunere că recurentul ar fi sustras această cameră, or, din ordonanța de începere a UP, ordonanța de punere sub învinuire și rechizitoriu, rezultă că pretinsa faptă prejudiciabilă a fost comisă la 23.09.2016, iar în înregistrare apare la 14.09.2016. Respectiv, în acest interval de timp orice putea pătrunde în încăperea dată și sustrage pretinsa cameră de înregistrare video;

- chiar și în partea finală a cererii de apel depuse de către procuror, acesta operează cu presupuneri: „prin urmare deducem că anume în acel moment inculpatul Molsei Ion a deconectat camera de înregistrare, fiind evidente acțiunile acestuia, de manipulare asupra camerei de înregistrare video”;

- instanța de apel nu a verificat legalitatea administrării acestui mijloc de probă. Din materialele dosarului rezultă că, acțiunea procesuală de examinare a înregistrării video de pe discul ridicat de la partea vătămată, a fost efectuată la 21.04.2017, de către inspectorul Anghel Radu din cadrul SUP al IP Botanica. Acestui inspector i-a fost transmisă cauza penală nr. 2016422127, pentru efectuarea urmăririi penale, prin ordonanța conducătorului organului de urmărire penală al IP Botanica, Andrei Rău, din 12.04.2017, însă această ordonanță nu este semnată de către persoana ce a întocmit-o. Prin urmare, instanța de apel din oficiu urma să constate nulitatea acestei ordonanțe, or, potrivit art. 255 alin. (2) Cod de procedură penală, ordonanța trebuie să fie motivată și să cuprindă: data și locul întocmirii, numele, prenumele și calitatea persoanei care o întocmește, cauza la care se referă, obiectul acțiunii sau măsurii procesuale, temeiul legal al acesteia și semnătura celui care a întocmit-o. Ordonanța nesemnată de persoana care a întocmit-o nu are putere juridică și se consideră nulă;

- nulitatea acestei ordonanțe duce la nulitatea tuturor actelor întocmite de către ofițerul de urmărire penală, Anghel Radu, având în vedere prevederile art. 94 alin. (1) pct. 4) Cod de procedură penală, potrivit căruia în procesul penal nu pot fi admise ca probe și, prin urmare, se exclud din dosar, nu pot fi prezentate în instanța de judecată și nu pot fi puse la baza sentinței sau a altor hotărâri

judecătorești datele care au fost obținute: de o persoană care nu are dreptul să efectueze acțiuni procesuale în cauza penală.

- reîncadrarea juridică a acțiunilor în baza unei legi mai blânde;

- conform părții dispozitive a deciziei Curții de Apel Chișinău, instanța de apel casând hotărârea primei instanțe, a pronunțat o nouă decizie, prin care a reîncadrat fapta de care este învinuit Ion Moisei. Fiind recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin.(2) lit. d) din Codul penal, însă potrivit învinuirii formulate prin rechizitoriu, Ion Moisei a fost învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) și d) din Codul penal;

- chiar dacă instanța nu a reîncadrat fapta în baza altui articol din Codul penal, consideră că prin faptul excluderii unei circumstanțe agravante, fără a fi pusă în discuția părților în cadrul ședinței de judecată, se încalcă dreptul la apărare;

- prima acțiune procedurală efectuată în privința recurentului, a fost efectuarea percheziției la domiciliul acestuia la 19.12.2016, fapt confirmat prin procesul-verbal de percheziție întocmit de ofițerul de urmărire penală din cadrul IP Botanica;

- în pofida faptului că, în privința recurentului au fost efectuate acțiuni procedurale ce i-au adus atingere dreptului constituțional la inviolabilitatea domiciliului, în calitate de bănuț nu a fost recunoscut. Abia la 26.05.2017, prin ordonanța procurorului în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul Botanica, Vladislav Harți, recurentul a fost pus sub învinuire, în aceeași zi fiindu-i înaintată și învinuirea;

- punerea sub învinuire a fost efectuată tardiv, or, recurentul neformal a fost recunoscut în calitate de bănuț din momentul efectuării percheziției la domiciliul acestuia;

- recurentul a fost subiectul unei acuzații în materie penală, or, ulterior, după expirarea a 6 luni din momentul efectuării percheziției, recurentul a fost recunoscut în calitate de învinuit;

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia asupra recursului declarat, solicitând inadmisibilitatea acestuia, deoarece recurentul își motivează recursul prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă motivele de reapreciere a probelor nu se conțin în temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, astfel criticile formulate de acesta nu sunt motivate sub aspectul casării hotărârii recurate, ca fiind ilegală. Instanța de apel a aplicat corect normele de drept material, evaluând probele în conformitate cu prevederile art. 100-101 Cod de procedură penală.

8. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează că, acesta urmează a fi admis, cu casarea totală a deciziei instanței de apel și dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 434 Cod de procedură penală, judecând recursul declarat împotriva deciziei instanței de apel, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție verifică legalitatea hotărârii atacate pe baza materialelor din dosar și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în recurs de titularul acestuia.

În această ordine de idei, rațiunea și finalitatea exercitării căii de atac, în particular avându-se în vedere recursul ordinar, rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanța ierarhic inferioară la etapa precedentă de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv și unul reparator.

Soluția instanței de recurs se fundamentează, în drept, pe prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, potrivit cărora judecând recursul instanța este în drept să-l admită, cu casarea totală a hotărârii atacate și cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată, când eroarea admisă nu poate fi corectată la această etapă a procedurilor.

Prin urmare, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze total, atunci când se constată admiterea erorilor de drept, de natură să afecteze echitatea desfășurării procesului și care au avut drept consecință adoptarea unei hotărâri contradictorii și nemotivate.

Totodată, Colegiul evidențiază și prevederile art. 414 Cod de procedură penală, în care se stipulează asupra căror chestiuni de fapt și de drept urmează să se expună instanța, la etapa judecării cauzei în procedura de apel.

În particular, la chestiunile de fapt se atribuie următoarele aspecte: dacă fapta reținută a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă, dacă există circumstanțe atenuante și agravante, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care urmează să le soluționeze instanța de apel, acestea sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual sau penal au fost corect aplicate.

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate supra, hotărârea instanței de apel urmează a fi desființată, cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Relevant este de specificat în acest context că, hotărârea instanței de apel, potrivit art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, trebuie să cuprindă, printre altele, temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Deci, fiind investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, urma să expună în hotărârea adoptată situația de fapt reținută pe baza probatoriului administrat și să formuleze niște concluzii temeinice, cu suport probator, privitor la vinovăția sau nevinovăția inculpaților.

Însă, contrar celor stipulate de legea procesual-penală, în cauza deferită judecății instanța de apel nu a exercitat în deplină măsură aceste atribuții legale reglementate exhaustiv de legislator.

Reieșind din sumarul recursului declarat, se constată că acesta este întemeiat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, invocând următoarele cazuri de casare: *instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde*, nefiind clarificate obiectiv circumstanțele cauzei. Criticele autorului recursului, în esență, se referă la faptul că, instanța de apel a adoptat soluția de condamnare a inculpatului, fără o apreciere corespunzătoare a totalității probelor administrate la caz.

Verificând criticele expuse de titularul cererii de recurs, în raport cu lucrările cauzei, Colegiul penal lărgit constată că, acestea sunt întemeiate. În cele din urmă, de către instanța de apel au fost formulate unele concluzii nefondate, iar prin aceasta, *inter alia*, fiind încălcată obligația instanței de motivare a hotărârii judecătorești, care face parte din setul garanțiilor subsecvente procesului echitabil, fapt prin care s-a admis eroarea de drept prescrisă de pct. 6) din art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

Pentru a statua asupra acestei concluzii, Colegiul penal lărgit evidențiază într-un prim aspect faptul, că principala problemă adusă în discuție pe orice cauză penală se referă la vinovăția sau nevinovăția persoanei deferite judecății, în raport cu faptele infracționale imputate acesteia prin rechizitoriu. Prin urmare, atunci când unei persoane i se impută săvârșirea unei fapte penale și i se aduce o acuzație în acest sens, aceasta trebuie să fie bazată pe probe pertinente, veridice și concludente, care ar dovedi, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost comisă anume de inculpat. Pentru a conchide asupra celor expuse, probatoriul administrat în cauză urmează a fi apreciat după intima convingere a judecătorului, care trebuie să se bazeze pe prevederile legii procesual-penale și pe analiza coroborată a tuturor probelor sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Efectuând o analiză textuală a părții motivante a deciziei instanței de apel se deduce, că aceasta nu cuprinde relevarea considerentelor ce ar fi clare și întemeiate legal asupra concluziilor formate în rezultatul verificării sentinței contestate de apelanți, în raport cu motivele invocate și circumstanțele reale ale acestei cauze.

Deci, în speță, este necesar ca în mod judicios, cu o argumentare temeinică și suficientă, să fie rezolvate problemele de drept apărute în cadrul judecării, cu excluderea contradicțiilor și incertitudinilor existente, având în vedere că, lipsa unei motivări corespunzătoare dintr-o hotărâre judecătorească afectează grav echitatea acestei proceduri.

Astfel, verificând asupra principiului respectării normelor de drept procesual menționate, Colegiul constată că, potrivit rechizitoriului inculpatul a fost învinuit de către organul de urmărire penală de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, prin pătrundere în alt loc pentru depozitare, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*, însă prima instanță a adoptat o sentință prin care a fost achitat Moisei I. de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

Prin urmare, nefiind de acord cu soluția adoptată de către prima instanță, procurorul și partea vătămată au atacat sentința cu apeluri. La rândul său, instanța de apel, rejudecând cauza, a adoptat o soluție, prin care a admis apelurile declarate, fiind casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, după cum urmează: Moisei I. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, la amendă în mărime de 700 unități convenționale, ceea ce constituie suma de 14000 (paisprezece mii) lei. A fost admisă parțial acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Anatolie Cuceruc și încasat din contul lui Moisei Ion în beneficiul lui Anatolie Cuceruc, prejudiciul material în mărime de 1400 (o mie patru sute) lei, în rest acțiunea civilă a fost respinsă.

În cele din urmă, instanța de apel a opinat, la pct. 19, în decizie, că *„...Colegiul penal ajunge la concluzia că apelul procurorului în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul Botanica, Serghei Savca și apelul părții vătămate Anatolie Cuceruc, urmează a fi admise, cu casarea sentinței atacate și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță cu condamnarea lui Moisei Ion pe art. 186 alin.(2) lit. c), d) din Codul penal”.*

Ulterior în partea motivată, la pct. 22, 23, instanța de apel reține, că *„Colegiul penal constată că, Moisei Ion Xxxxx, prin acțiunile sale intenționate a săvârșit furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, adică infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal”.*

Deci, reieșind din concluziile expuse mai sus, de către instanța de apel în motivarea soluției adoptate, Colegiul penal lărgit constată că, acestea sunt contradictorii, adică pe de o parte, se reține că, Moisei Ion urmează a fi condamnat în baza art. 186 alin.(2) lit. c), d) Cod penal, însă ulterior constată că, Moisei Ion, prin acțiunile sale intenționate a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal. Astfel, Colegiul penal lărgit apreciază concluziile instanței de apel menționate supra, ca fiind confuze și care nu se conciliază reciproc.

De asemenea, Colegiul constată că, instanța de apel a descris declarațiile inculpatului, părții vătămate, martorilor Țurcan E. și Malic V., inclusiv sistemul de acte și documente acumulate, însă fără a le evalua și fără a efectua o analiză a acestora, cu aprecierea fiecărei probe în parte, cu expunerea asupra admisibilității sau inadmisibilității probei, ignorând totalmente probele administrate la caz, precum și în instanța de apel. Într-o hotărâre este necesar nu numai de a reda

declarațiile participanților la proces, dar și de a expune esența acestor depoziții și legătura lor cu conținutul altor probe care în ansamblu confirmă sau infirmă o circumstanță pe cauză, de a argumenta de ce unele probe sunt admise, iar altele respinse.

La acest capitol, Colegiul remarcă că, în instanțele de fond fiind examinate probele menționate, instanța de apel nu a luat în considerație aceste declarații, cât și probele materiale prezentate, concluzionând că „*inculpatul avea chei de la subsolul din speță, avea acces la spațiul unde erau instalate camerele video ... Prin urmare se deduce anume în acel moment inculpatul Moisei Ion, a deconectat camera de înregistrare, fiind evidente acțiunile acestuia, de manipulare asupra camerei de înregistrare video*”, în rest doar descriind celelalte probe, fără o evaluare în cumul a acestora și fără să motiveze admiterea unor probe sau respingerea altora.

Astfel, reieșind din probele puse la baza condamnării inculpatului în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal, fără a fi combătute în urma analizei în raport cu alte probe, în viziunea Colegiului concluziile instanței de apel despre condamnarea inculpatului, în baza acestui articol, sunt incerte, ce conțin constatări contradictorii, fără a fi apreciate toate probele în cumul, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, neilucidând faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date.

În opinia instanței de recurs, instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, fiind prezentă discrepanța între cele reținute de instanța de apel și conținutul real al probelor, ignorarea unor aspecte evidente, ce au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii nemotivate.

Rezumând cele menționate, Colegiul penal lărgit constată că, instanța de apel urma să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și în concluziile sale să motiveze admiterea unor probe sau respingerea altora (art. 394 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală). Contrar acestor stricte prevederi legale instanța de apel selectiv a apreciat câteva probe, ignorând restul probelor, fără să le aprecieze pe fiecare în parte și să se expună asupra admisibilității sau inadmisibilității lor, expunând temeiul respectiv și argumentând clar concluziile în decizia adoptată.

Alt aspect ce necesită a fi nominalizat la analiza hotărârii contestate, este faptul că, la rejudecarea cauzei instanța de apel, după pronunțarea unei sentințe de achitare a lui Moisei I. de învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de 186 alin. (2) lit. c), d) Cod penal, nu s-a pronunțat asupra celor mai esențiale motive ce au stat la baza achitării acestuia, și anume:

- instanța a pus la baza condamnării doar probe indirecte;
- conform învinuirii, Moisei I. ar fi comis fapta la 23.09.2016, iar din procesul-verbal de examinare a obiectului din 21.04.2017, "la 14.09.2016, persoana se apropie și introduce mâna la locul unde se înregistrează video, din acel moment înregistrarea video se întrerupe";

- secvențele video nu probează că, Moisei I. a sustras bunurile presupuse a fi a părții vătămate, iar partea acuzării nu a prezentat probe pertinente și concludente, ce ar dovedi vinovăția inculpatului;

- nu a fost demonstrată cauzarea de daune în proporții considerabile, nefiind stabilit ce fel de cameră a fost sustrasă, cu indicarea tuturor caracteristicilor tehnice și valoarea bunului sustras.

În aceeași ordine de idei, instanța de recurs reiterează că obligația instanței de a-și motiva hotărârea face parte din setul de garanții stabilite pentru existența unui proces echitabil, iar potrivit considerentelor CtEDO, expuse în cazurile aplicării art. 6 al Convenției, s-a conchis că o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal (*Suominen c. Finlandei* (2003) § 37, *Kuznețov și alții c. Rusiei* (2007) § 85).

Deci, Colegiul penal lărgit notează, pentru a demonstra că părțile au fost auzite în prezenta cauză, instanța de apel urmează să dea răspunsuri argumentate în hotărârea sa asupra motivelor decisive invocate de apelanți și asupra argumentelor descrise în sentința de achitare, prin prisma criticilor invocate de părți, care în viziunea lor ar putea afecta într-o măsură oarecare legalitatea soluției adoptate la caz.

Așadar, în decizie, instanța de apel urmează să analizeze argumentele importante invocate și menționate mai sus, motivându-și temeiurile de fapt și de drept, ce conduc la admiterea sau la respingerea fiecăruia din aceste motive invocate.

Din considerentele expuse mai sus, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel nu și-a motivat soluția adoptată în conformitate cu dispozițiile legale și nu a dat răspuns alegațiilor de bază invocate de către inculpat și avocatul acesteia, care în opinia lor au importanță în cauză, prin ce a admis eroarea de drept prevăzută de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Din considerentele expuse, Colegiul penal statuează, că decizia instanței de apel în cauza dată, este afectată de insuficiență și contradicții în partea motivării soluției adoptate, ceea ce este incident cazului de casare invocat în speță și prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și anume, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar erorile admise de către instanța de apel nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs, deoarece instanța de recurs nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza și a se pronunța asupra legalității sentinței, substituind instanța care a judecat apelul, cu încălcarea prevederilor procesuale-penale la pronunțarea hotărârii judecătorești.

În asemenea condiții, instanța de recurs conchide de a admite recursul ordinar declarat la caz, iar decizia instanței de apel urmează a fi casată total cu remiterea cauzei în instanța de apel la rejudecare, în alt complet de judecători.

Totodată, Colegiul penal reține, că nu poate fi menținută nici sentința, or aceasta în motivare menționează că, „nu a fost dovedită vinovăția lui Moisei I. de comiterea infracțiunii imputate”, semnalând temeiul de achitare, fapta nu a fost

comisă de inculpat, însă îl achită în baza altui temei, și anume: nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia: să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra motivelor esențiale invocate în cererile de apel; să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate conform rechizitoriului, să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea o evaluare convenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date; să-și argumenteze clar concluziile în decizia adoptată, să emită o soluție clară, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, precum și de practica relevantă a CtEDO, și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

9. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Se admite recursul ordinar declarat de către avocatul Panțiru Victor în numele inculpatului, se casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 28 septembrie 2020, în cauza penală privindu-l pe **Moisei Ion Xxxx**, și se dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată la data de 01 aprilie 2021.

Președinte	Timofti Vladimir
Judecător	Cobzac Elena
Judecător	Toma Nadejda
Judecător	Țurcan Anatolie
Judecător	Guzun Ion